

-
1. darček: Učiť sa smútku Vianoc
2. darček: Úmysel apoštolátu modlitby
3. darček: Bratislavský veľký piatok
4. darček: Vec súkromná...
5. darček: "Ktorého si Panna v Betleheme porodila"
6. darček: Modlitby pre žiakov a študentov
7. darček smiechu na rozlúčku

P
L
A
T
O
K

DEC/88'

UČIŤ SA SMŮTKU VIANOČ

Keď tam boli, prišiel čas jej pôrodu. A porodila svojho prvorodeného Syna, zavinula ho do plienok a položila do jasiel, lebo v útulku nebolo pre nich miesta /Lk 2,6-7/.

Dokopy štyri riadky. Aby nám Lukáš vyrozprával najpodivuhodnejšiu udalosť v dejinách sveta, potrebuje na to 4 riadky. A práve tieto 4 riadky, ak sa nám podarí odstrániť haly pochybného sentimentalizmu, sa ukážu strašne nepohodlnými. Stavajú sa nesilovrdným odsúdením našich Vianoc nefunktných rétorikou, Vianoc, prepchatých zlou poéziou, bohatých na pestrofarebné malichernosti a lacné dojetie. Skazili sme 'ianoce. Sabotovali sme prostotou tých 4 riadkov. A naše bohaté Vianoce naspokon ochudobnili Vianoce pravé...

Keď sa všetko ponrázilo do hlbokého mlčania a noc prišla do polovičky svojej cesty, tvoje všemohúce Slovo, Pane, zostúpilo z neba, z krasňovského trónu ... /xúdr 18,14-15/.

Ticho je prirodzený život, v ktorom Slovo zostupuje na zem. A my sme si mysleli, že to dotierajúce ticho prehlúšime výbuchmi sampanského.

Zostúpil vari Kristus z neba preto, aby sme sa cítili slušnými ľuďmi? Aby sme sa prepchávali vianočnými kelačmi? Aby sme preliali hrdlom potoky šumivého vína? Aby sme sa dojívali pri fužerách pastierov? Aby sme zakúsali radosť, že sme pokazili prostotu jeho príchodu medzi nás?

"Položila ho do jasiel, lebo v útulku nebolo pre nich miesta". Nebolo preň miesta. Musí sanarodiť za mestom. Tak isto ako za mestom aj umrie.

Akosi oprevnene sa rozharčujeme nad tými, ktorí mu zatvorili dvere pred nosom. Môže to byť rozhorčenie falošné. Môže to byť pohodlné alibi. My robíme v skutočnosti ešte horšie. Nenechávame ho vonku, vetríme nebezpečenstvo, pozorujeme jeho znepokojujúcu prítomnosť, obápe, že sa musíme pred ním brániť. Ale nenechávame ho vonku. Dobrymi spôsobmi, s najjemnejšiou diplomatickou obratnosťou sa nám ho podarí "zneškodniť".

Blukujeme 'ianoce. A naše operácia je podležšia, ako keby sme ho nechali vonku.

nechali vonku.

Lud, ktorý žil v temnote,
zazrel veľký jas,
a tým, čo prebývali v krajine tieňov smrti,
vzišlo svetlo. /Iz 9,1/

A svetlo svieti v temnote /Jn 1,5/

Kristus chce nám priniesť svetlo. Je to svetlo, ktorému nestačí byť len ozdobou. Zaväzuje a vyžaduje zmenu života. Je to svetlo neľútostné, nepríjemné. Provokuje. A my, namiesto toho, aby sme sa týmto svetlom dali premeniť, aby sme sa mu vzdali, radšej sa konkuruje. Stavíme proti nemu svoje malé, biedne, smiešne farebné lampičníky. A nepokorujeme sa ako deti. Zekrývame si oči pástami, aby sme sa chránili pred svetlom, ktoré zaplavilo betlehemskú chatrč.

Kristus nám prišiel darovať radosť!
Radosť, že človekovi sa otvára možnosť, ktorá sa mohla zdať bláznivá. "Boh sa stáva človekom, aby sa človek mohol stať bohom". Je to od radosťi sa zbláznenie.

A predsa nie. Odmietame radosť. Kristus nám prišiel priniesť šťastie, ktoré prevyšuje všetky zemské horizonty. A my ho považujeme za votrelca, za kazimíra. Máme dojem, že nám prišiel uchvátiť zem, otráviť "pozemský pokrm", čo ktorého zatíname svoje zuby a nechty.

Radosť? Nechaj nás len pokojne ohlodávať naše malé ľudské radosti, zabarikádovaných v brlohu nášho pokojného egoizmu...

Kristus prináša svoj dar!

On sám sa stáva darom. A my sa tvárime, ako by sme o dare ani nevedeli. Na druhej strane veľmi ochotne vyberáme a stavíme na obdiv svoje malé darčeky. Tak zdúšame dar pod hromadou farebného papiera, bračiek, malicherných drobností a všakového hrebardie.

Na čou dlohou je: Premeniť sa na svetlo!

Aby nás toto svetlo vnútorne preniklo, pretverilo, sprievražnilo. A aby sa ľudia mohli v nás doň zahraďovať, aby ich oslnilo, aby pocítili jeho čaro a aby odolali pokušeniu zatvoriť oči.

Premeniť sa na radosť!

Máme ukazovať, že Kristovo posolstvo je posolstvom spásy a nie odsúdenia. Posolstvom oslobodenia a nie útlaku. Posolstvom radosťi a nie smútku.

Premeniť sa na dar!

Ke Vianoce sa obdarujeme. Hory darčiekov, metráky elegantného papiera, kilometre pozlátených nití, blahoprajné pozdravy, veľké ako plachty. Myslíme si, že takto aplatieme ľuďom dlh svojej vďačnosti. Bolo by to

veľmi ľahké a pohodlné. Ako kresťania máme povinnosť nie sa obdarovať, ale stať sa darom. Aby sa náš život stal darom bez výhrady. Pre všetkých. Lebo všetci ľudia sú našimi veriteľmi. Lebo každý z nás je dĺžnikom všetkých ostatných.

A predovšetkým musíme mať odvahu zapadnúť sa do tých štyroch "ukážkových" riadkov ako do krkadla. Nájsť tú prostotu. Rozobrať tie naše obrovské, zložité a teatrálné Vianoce. A nájsť Vianoce pravé, autentické. A obdariť sa tou chudobou.

Viac ako radosti sa azda musíme učiť vianočnému smútku. A vyčítať si, že sme Vianoce pokazili.

"Vieme byť profanatormi, no v očiach toho, ktorý sa nebál stať sa jedným z nás, sme ubohými hriešnikmi, ktorí aj v tieto Vianoce spolu s radosťou, že sú vykúpení, si nesú nekonečný smútok, že nie sú ešte kresťanmi" /Kazzolari/.

+ + + + +

ÚMYSEL APOŠTOLÁTU MODLITBY

Aby sa nauka Cirkvi o rodine stala prístupnejšou pričinením duchovných pastierov, odborníkov a svedectvom kresťanských manželov.

Aby misijné časopisy a hromadné oznámenie prostriedky ozivil v Cirkvi misionárske nadšenie.

Srdce Ježišovo, odporúčame ti kňazov chudobných, starých, zranených chorých a odkazaných na pomoc iných.

+ + + + +

BRATISLAVSKÝ VEĽKÝ PIATOK

Aj zahraniční novinári okusili na vlastnom tele "demokratickosť" komunistického Československa. Už asi hodinu pred začiatkom manifestácie pri snímaní prvých záberov z Hviezdoslavovho námestia polícia zadržala a zadržala asi dve hodiny členov akreditovaného televízneho tímu z Viedne. Horší osud stihol 26-ročného redaktora rakúskeho katolíckeho mládežníckeho časopisu "Je" Leopolda Pfisterera. Dve a pol hodiny ho vypočúvali, pričom ho dokonca prinútili sniť z krku retiazku s krížikom. Potom musel ešte asi štyri hodiny zostať v predsieni. Až okolo druhej v noci mu vrátili pas a fotosperát - po snížení filmu - s rozkazom do ôsmej ráno opustiť krajinu. Pfisterer bol svedkom, ako príslušníci bezpečnosti priviedli reportéra loz-

dýnkeho rozhlasu EBC, ktorý tiež zasílal obušky.

Celý piatok boli "hostami" policie Ján "ernogurský" a Vladimír Jukl a možno aj iní. Franzíšek Mikloško si odsedel plných 48 hodín. Biskupa Jana Korca a Silvestra Krémeryho polícia celý den strážila doma.

S účastníkmi manifestácie sa solidarizovali veriaci na celom Slovensku. Počas jej priebehu sa v mnohých kostoloch konali mariánske pobožnosti alebo iné duchovné podujatia. V mládežníckych a rodinných spoločenstvách sa modlili za jej úspech. Mnozí veriaci sa v piatok čiastočne alebo úplne postili. Viacerí vysokoškolskí, ktorí sa nemohli zúčastniť manifestácie, začali na podporu jej cieľov v piatok o 18.00 týždňový pôst, niektorí dokonca iba ochlebe a vode. Keď sa dozvedeli o brutálnom zásahu, zahrnuli do pôstu a modlitieb aj prosbu o odstránenie príslušníkov bezpečnosti a osôb zodpovedných za ich konanie.

Podľa svedectva všetkých pozorovateľov nielen zúčastnení, ale celé mesto hodnotilo manifestáciu ako veľké mravné víťazstvo veriacich. Bratislavčania, veriaci i neveriaci, sverne konstatujú, že čel. vláda stratila svoju tvár.

Na Kvetnú nedeľu pri bohoslužbách v prepĺňaných kostoloch niektorí bratislavskí kňazi otvorene vyjadrili solidaritu s manifestujúcimi. Jeden z nich začal kázen takto: "Uplynulo niekdekoľko hodín od chvíle, keď sa nás neveriaci pýtali: Prečo vás bijú, keď sa modľíte?" A pokračoval: "Kristus nás však v evanjeliu vyzýva: Kto nás vyzná pred ľuďmi, toho aj ja vyzná pred svojím nebeským Otcom." Iný kňaz začal kázen slovami: "Bol by som najväčším krebeltom a musel by som sa hanbiť do konca života, keby som teraz mlčal o veciach, ktoré sa odohrali v piatok po 18. hodine na Hviezdoslavovom námestí." Sedmimiaty ďalej povedal: "Byť kresťanom, na to nestačí len účasť na nedeľných bohoslužbách; to znamená byť plnehodnotný kresťanský život, i mimo kostola. To nie je žiadny kléricalizmus, to nie je politika, to je čistý a úplný život z viery." Tretí kňaz zase na záver bohoslužieb vyhlásil: "Opádivujem tých, ktorí vyznali svoju vieru pred Národným divadlom a ďakujem im. Aj ja sa z tohto miesta k nim hrdo hlásim", povedal so zdvihnutou pravícou.

/Pokračovanie v budúcom čísle/

* * * * *

Vec súkromná ...

/Úvaha nad článkom z mladých rozletov/

Mnohých z vás zaujal článok z mládežníckeho časopisu Mladé rozlety č.41/88 z 11. 10 1988 s veľavravným názvom - Vec súkromná ...

Autori P.Kasalovský a V.Hak, ako účastníci tradičnej sestínskej púte v dňoch 17.-18. septembra 1988 v nej opíšu svoje dojmy a potreby doplnené zaujímavou a u nás nezvyklou fotodokumentáciou.

Autor /druhý bol pravdepodobne fotoreportér/ v úvode článku sa snaží vykresliť atmosféru pred oficiálnym zahájením, nepozostávajúci strhnuť kompliment o kľude a poriadku pri okolo rozestavských bufetoch. V krátkosti opíše priateľské zvitania a prechádza k zovše-

becneniu jedného svojho rozhovoru s pútnikom, ináč poslucháčom I. ročníka filozofickej fakulty, o naivnosti a povrchnosti viery mladých ľudí. Tvrdiac, že onen pútnik nemal ani tušenie o mariánskom kulte, ba nevedel ani toľko, čo on, ateista, vďaka tomu, že kedysi prelúskal Starý i Nový Zákon. Na otázku o náboženskej slobode onen pútnik sa necítil pripravený odpovedať, možno mu v tom bránil i strach, autor ju však pohotovo potvrdzuje znením Ústavy ČSSR, presnejšie, odcitovaním článkov 16, 24 a 32, článkov tej Ústavy, ktorú nie je možné v našich knižkupectvách ani kúpiť, nie to ešte presvedčať sa o jej dodržiavaní v realite života.

Nasledoval opis samotného zahájenia púte s krátkym rozborom kázni adresovaných v prevažnej väčšine mladým ľuďom. Tento program však mladých zaujal len na dve hodiny - píše autor, neuvádza však, o aký program šlo. Kázne, svätá omša? Kneď však pokračuje ďalej, mladí si vytvorili skupinku asi 500 ľudí a urobili si vlastný program, pričom o spontánnosti tohoto programu uvádza: Som presvedčený, že nebol ponechaný na spontánnosť. Tu však autor nevie ničím argumentovať, veď kto bol na púti vie, že tzv. neoficiálne programy sú improvizované a vopred nepripravené ale hlavne necenzurované na rozdiel od programov prebiehajúcich v bazilikách, resp. kostoloch. Nevie si predstaviť toho, kto by bez ozvučenia dokázal zaujať toľko ľudí na tak dlhú dobu, pokiaľ by s tým, čo spievajú, alebo skandujú nesúhlasili vnútorne oni sami. Spev, i prípadné skandovanie vychádza z vnútorného presvedčenia mladých ľudí, ku ktorému sa pripájajú dobrovoľne. Ani jedna forma tohoto hromadného prejavu nie je vopred navrhovaná, ako je to známe zo škôl pri prípravách a účasti na oslavách 1. mája a pod.

Vzápätí nasleduje tzv. svičková úvaha, ktorej podstatu mu vraj nik nevedel vysvetliť, pričom priznáva pôsobivosť akcie, do budúca sa mu však viac požívajú lampióny. Týmto návrhom však uvažuje sám seba, že veľmi dobre vie o čo sa jedná. Preto navrhuje v budúcnosti používať lampióny, súhlasil by so štetkym, len nech to nie je svička, ktorá nám veriacim pripomína Krista, svetlo sveta a v neposlednej rade i Bratislavský veľký piatok so štetkym smutne známymi súvislosťami.

V ďalšom texte uvádza svoje rozhovory s 3. účastníkmi púte, pričom píše: Nebolo iz akosi po vôli, že prvorode je posilňovať zákony a všetko to, čo sa odvíja od autority štátu. K tomuto takto niečo dodať, snáď len toľko, že pre nás kresťanov sú Božie zákony prvorode a pokiaľ sú s nimi zákony ľudské v rozpore, je len samozrejmé, že každý z nás sa riadi svojím svedomím v zhode s učením Cirkvi. Či môžeme v zhode so svojím svedomím schvaľovať vraždy ešte nenarodených detí? Či nie je našou povinnosťou ako občanov našej vlasti /ako kresťanov zväšť, v zmysle 5. prikázania/ ozvať sa a brániť sa pred genocídou na vlastnom národe, na vlastnej budúcnosti i napriek schválenému smutne známemu zákonu č. 73/86 Zb.? Ide tu vlastne o upletenie vyššej právnej sily zákona. Rozumne mysliaci tvor sa prikloní k zákonom nedčasovým /Božím/ pred zákonmi dočasnými /ľudskými/. Snahou všetkých nás by však malo byť aby k diferenciam nedochádzalo a cieľom zabezpečiť morálnu i právnu stabilitu zákonov v prospech spoločnosti ako celku. Túto vetu tiež považujem za snahu autorov kriminalizovať veriacich, vytvárajú dojem, akoby činnosť veriacich bola postavená mimo zákona. Zároveň som bol prekvapený tvrdením, že prvorodým má byť všetko to, čo sa odvíja od autority štátu. Či sa Cirkev v dejinách už nepoučila, že vždy, keď sa priklonila k mocným tohto sveta, keď ničala k ich praktickým, neskôr jej to bolo tvrdo vyčítané? Dvojnasobne je to zarážajúce dnes u nás, keďto čo platilo včera už neplatí a to čo bude platiť zajtra ešte nevieme. Cirkev pre svoju božsko-ľudskú substanciu nesmie a ani nemôže prispôbovať svoje postoje a učenie náladám, chutkám a potrebám štátnych, ale ani iných orgánov. S cieľom spasy ľudstva

musí dbať o čistotu, zachovanie a odovzdávanie blahozvesti Kristovej, či sa to už niekomu páči, alebo nie!

Autor pokračuje priznaním, že oným trom diskutérom nevedel vysvetliť, že pápeš môže mať svoju autoritu iba v rámci rímskokatolíckej Cirkvi a ako hlava štátu Vatikánu. Nevie, čo jentom nepochopiteľné, keď veriaci chcú, aby svätý Otec túto autoritu mohol uplatňovať v rámci rímskokatolíckej Cirkvi i u nás v ČSSR.

Pozostavovať sa nad tým, že mladí v rámci svojho programu spievali štátnu hymnu je to iste ako tvrdiť, že veriaci môžu občianmi tohto štátu. Nevie, prečo by si mladí ľudia, ktorí sa na tejto ceste zišli z celého Slovenska, ba bolo počuť i český hovoriacich bratov, nemohli zaspievať štátnu hymnu. Skôr by som prijal názor, že niekomu ani tak nevedí, že sa spievala štátna hymna, ako to, že slovenská časť hymny sa spievala celá, teda všetky štyri sloky, ako ich pôvodne Janko Matuška napísal.

Nasledujúce pohoršenie nad prekaním - klerikálnych postojov - je tak isto neopodstatnené, zvlášť, keď autor neuvádza čo pod týmto termínom myslí. *k ich však vzťahuje ku skandovaniu požiadaviek - My chceme svätého Otca! My chceme biskupov! My chceme slobodu! - ktoré neskôr uvádza s pripomienkou, že 500 mladých nemôže byť pre nás ostatných určujúcich, je nutnú veci uviesť na prvú mieru. Nejedná sa tu totiž o klerikálne postoje, ale o post je občanov, právoplatných občanov tohto štátu domáhajúcich sa svojich práv! Či nie je samozrejmosťou, že veriaci, ktorí už niekoľko desaťročí nemajú svojho biskupa sa ho domáhajú? A ďalej, nejde tu o postoj 500, ale 500000 ľudí, ktorí tento postoj potvrdili svojím podpisom pod petíciu, ktorou žiadali nielen o biskupov, ale i o slobodné rozvinutie života Cirkvi v našej vlasti, tak ako je to úplne bežné vo všetkých demokratických štatoch sveta.

Len s použitím najjemnejšieho slovníka možno nazvať Penkovysef-nosťou ďalšie autorovo tvrdenie, že na tieto klerikálne postoje sa Ranko dali nachytná mnohí mladí, ktorí podľa neho o viere a biblii vedia pramálo, keď za 16 hodín svojho pobytu v Šaštíne pri účasti 60 000 ľudí, z ktorých bolo 20 000 mladých /som presvedčený, že tento údaj je silno podhodnotený/ rozprával len so 4. /slovom - stvrmi/!!! Zovšeobecniť poznatky a názory štyroch na 20 000 ľudí, to už je trúfalosť, na ktorú by sa neodvážili žiadny seriózny ústav pre výskum verejnej mienky?

Uvažovať v týchto intenciách o náboženskej poslušnosti a pokore, po ktorej sa autor odvoláva, je absurdné, zvlášť, keď veriaci konajú v súlade s cirkevnou vrchnosťou, ktorú v ČSSR, pre nás veriacich reprezentuje otec kardinál Tomášek. V tomto duchu boli predložené i požiadavky veriacich na cúti v Šaštíne.

Absurdnou je i výzva autora k cirkevným hodnostárom, aby zachovávali lojalnosť a vernosť republike, k čomu ich zaväzuje skýsi aľub, ako i autorov názor, že sme to práve my, veriaci, ktorí neuznávame a nedoržujeme princíp slobody vyznania, teda nemame v úcte ostatné cirkvi, spoločnosti a ateistov... K tomuto už ozaj ťažko niečo povedať. Myslím, že všetkým nám dostatočne odpovedá denne život v školách, v zamestnaní, progrmy televízie, kín i články mnohých autorov v našej tlači, ktorí ostro napadajú všetko, čo má nejaký súvis s náboženstvom. Do tohto kontextu zapadne i stať o modernizácii a parafrázovaní 2 000 ročnej viery, lenaby bola zaujímavá, príťažlivá a potrebná pre súčasníkov, ako i záverečná časť článku. Myslí však, že autor ich uviesť musel, aby mu článok vôbec vytlačili.

Čo povedať záverom? Snáď by bolo na mieste orientovať ho dvoma smermi, k autorovi i veriacim, teda k tomu, kto článok písal, i k tým, pre ktorých ho písal.

Iste uznáte, že by bolo zaujímavé vypočuť si autora, z akých dôvodov vlastne do Šaštína cestoval. Ak to bol ozať len úprimný záujem a cieľom objektívne informovať mladých ľudí o tradičnej šaštínskej púti, prečo sme v článku nenašli ani zmienku o provokačne sa pohybujúcich pracovníkoch štátnej bezpečnosti ovesaných fotoaparátmi a kamerami, o zásahu štátnej bezpečnosti do programu v bazilike, keď vyplli, alebo kázali vypnúť reproduktory, o zásahu bezpečnosti proti otcovi biskupovi Ľorcovi, Ferkoovi Mikloškovi a Jankovi Čarnogurskému, aby im znemožnili účasť na púti, o zapísovaní ŠPZ osobných automobilov a autobusov, o spontánnom privítaní otca básnika Sokola, o... tých o by bolo viac. Kde sa podela v ostatnom období tak proklamovaná glassnosť? Takto hľad článok upadá do množstva poloprávd ať klasstiev a snažíme sa čudovať, že inferovaná verajnosť, resp. priami účastníci púte sa k nej aj tak stavajú.

Prádnatý článok však nastavil arkaďo aj nás, veriacin. Veď keďý z nás by mal vedieť odôvodniť svoju vieru i svoje činy. Mal by som vedieť, prečo putujem na pútno miesto, mal by som vedieť aký je Boh, prečo v neho verím, a keď si na púti zapalim sviečku, mal by som vedieť prečo to robím a nemal by som sa báť vysvetliť to trebárs aj redaktorovi Mladých rozletov. Možno väčšina z nás si teraz povie, ja by som to vedel, ale je to ozať pravda? Hľadajme a dávajme si neustále odpoveda na tieto otázky, zdôvodňujme si sami pred sebou i pred Bohom svoje postoje, skutky, aby keď nás niekto pošle do odpovedí, resp. svedectvo, vedeli sme úprimne a vždy odpovedať.

Nás najviac v článku prekvapilo autorovo tvrdenie, že kedysi predlčkal Starý i Nový zákon. Neviem síce, čo mal na mysli pod tým - predlčkal - ale uvedomil som si, že ja som to ešte nedokázal. Priznáme sa, že me to artele, preto som si povedal, že Sväté Písmo aspoň celé prečítam, aby som sa na niektoré z budúcich púti nemusel hanbiť.

Fokial moje dvaky vás k niečomu pozitívne vyprovokovali, buďem rád, že som ich nepísal sbytočne.

Človek sa vystavuje nebezpečenstvu, že bude trošku plakať, keď sa nechá skrotiť...

A ty budeš zodpovedný za všetko, čosi skrotíš...

KRUPÁRY

" KTORÉHO SI PANNA V BETLEHEME PORODILA "

Myšlienky Božie sú inakšie ako myšlienky ľudské. Pane Ježišu, prekvapuješ svet, prichádzaš z tej strany, odkiaľ to nikto nečaká. Čudujú satraja mudrci, čuduje sa Herodas, čudujú sa kňazi, čudujú sa aj pastieri, že sa to stalo v maštálke. Pravda, vianočná pohoda urobila túto maštalku pohodlnejšou, útulnejšou, ako bola v skutočnosti. To je prvá lekcia o chudobe. To je prvá výčitka bohatsvu.

Dalo by sa žiť omnoho pohodlnejšie a prepychovejšie! Netúžim po tom, nezávidím bohatcom ich nebezpečenstvám, ich hriechy a ich budúcu záhubu. Z betlehemskej maštalky je bližšie k Bohu i k ľuďom, ako z bohatého paláca. Jediné bohatstvo, po ktorom možno túžiť je bohatstvo duše a bohatstvo srdca. O to teraz prosím...

Ježišov štýl... Pán Ježiš sa narodil v noci, v samote, ďaleko od ľudí. Takouto cestou, v tichosti a samote prichádzaš ku mne. Zhon, krik a veľký ruch nie je vhodný pre narodenie Pána Ježiša. Ani dobré myšlienky, hnutia a túžby sa nerodia zvyčajne na verejných cestách a trhoviskách. Aspoň táto chvíľka modlitby nech je mojou vianočnou nocou, mojim Betlehemom. Raz sa presvedčím, že chvíľky samoty a Tcha s tebou boli najplodnejšími chvíľami môjho života.

Urobiť miesto pre Ježiša... V Betleheme, v mestečku, medzi ľuďmi nebolo miesta pre Matku ktorá čakala Dieťa. Preto Boh vstúpil do ľudských dejín cez maštalku. Vyvolený národ prepásol svoju najvyššiu hodinu, lebo jeho palác, dvorany a chrámy boli plné. Len maštalka bola voľná. Ľudská duša má byť chrámom, bohatým, pripraveným, plným očakávania svojho Boha. A stáva sa často palácom pre ľudskú pýchu, tanečnou sálou, tržnicou, ulicou preplnenou až do posledného kútika, a keď príde Pán, niet už preň miesta. Keď je u duša plná Boha, vždy je v nej ešte miesta pre všetky jeho stvorenia! Ale keď je plná stvorení, pre Stvoriteľa mnoho miesta neostáva. Musím tak usporiadať svoje záujmy, hnutia a túžby, aby nezatarasili cestu, keď prichádzaš so svojim milým Synom. Keď ťa už raz dejiny prijali v maštali miesto v chráme, ja ti chcem rezervovať vo svojej duši, akejkol'vek chudobnej, vždy najčestnejšie miesto, najmä pri svätom prijímaní. Dieťa sa nám narodilo... Ani pri triumfálnom vstupe do Jeruzalema, ani pri zmŕtvychvstaní nepôsobil zjav P. Ježiša takým milým dojmom, ako v podobe malého dieťaťa v jasliach. Svedčí o tom čaro Vianoc, ktorému sa nedá ubrániť ani ľudiam everiaci. Aj z evanjelia vidná, akú záľubu má Boh v detskej nevinnosti. /Nebráňte maličkým ku mne prísť- takých je kráľovstvo nebeské- beda tomu, kto pohorší jedného z nich/

Skúsenosť, učenosť a chytrosť dospelého človeka sa získava jedine výmenou za detskú nevinnosť, prostotu a nezávislosť? Nie. Svätí to dokazujú. Svätý František Asisský svojou prostotou dosiahol to, čo nedosiahla armáda križiakov. A druhý- František Salezský, keď si mal voliť medzi prefíkanosťou hada a prostotou holubicej, "Ak si chceš pritiahnúť požehnanie Božie aj požehnanie ľudí, mysím si pri všetkej skúsenosti a vedomostiach podržať čo najviac detskej prostoty.

MODLITBY PRE ŽIAKOV A ŠTUDENTOV /ALE NIHLIN PRE NICH/

MODLITBA K PANNE MÁRII ZA ČISTOTU SERCA

Ó prebľahoslávna a praslacká Panna Mária, Matka Božia! Pohľad všetkej múdrosti, dcéra najvyššieho Kráľa, Tvojmu milovanstvu odporúčam dnes a po všetky dni svojej života svoje telo, svoju dušu, svoje myšlienky, slová, skutky a hlavne učenie. Ty si Stolicou Múdrosti, ó, vypros mi u svojho Dyma osvietenie rozumu a upevnenie pamäti, aby som uvedomil a dôkladne som sa naučil úlohu vedieť žiť podľa tebe. Ty obetuj moje námahy a ťažkosti v školskom roku, chráň mi čistotu srdca a vypros mi od Boha milosť, aby som po tomto živote uvidel požehnaný plod života Tvojho, Ježiša Krista! Sv. Jozef, pre obch najerubších zverencov svojich, Ježiša a Máriu, prosím Ťa, aby som zachránený od všetkej nečistoty, naporúčenu mysle, čistým srdcom a cudným telom vždy najčistotnejšie slúžil Ježišovi a Márii. Amen.

MODLITBA SV. TOMÁŠA PRUD UČENIA

Keveľoviteľný Spasiteľu, ktorý z pokladov svojej múdrosti si vyvolí tir hierarchie anjelov a umiestal si ich v podivuhodnom poriadku v najvyššom nebi a ktorý tak jemne usporiadal si jednotlivé čiastočky vesmíru, prosím Ťa, ktorý sa práve menuješ prameňom svetla a múdrosti a najvyšším pravidlom všetkého, ráč mi osvietiť rozum láčom svojej jasnosti, vyžeň zo mňa svojaku temnotu, v ktorej som zamrodil: totis temnotu hrľechu a nevedomosti. Ty, ktorý robíš nesluvnatka výluveými, obchť mi ráč a vľaj mi na perymilost svojho požehnanie. Daj mi čbvtip, aby som rozumel, pamät, aby som si pamätal, ľhkosť spôsobu pri učení, bystrosť výkladu, jemnosť výrazu. Buď pri ans, keď začínam učenie, veď ma pri práci a karuzuj koniec. Pre Krista Pána máčho. Amen.

MODLITBA PO UČENÍ

Ďakujem Ťi, nadoborivovjži Bože, za všetky dobrodenia Tvoje, ktoré si mi udelil, najmä, že si mi povolil svojou milosťou pri tomto učení. Daj mi milosť, aby ma učenie priviedlo bližšie k Tebe, pomôč mi, aby som poznal Teba, Tane Ježiša, ktorý sičesta, pravda a život, daj mi to dobrodenie, aby som učím vždy lepšie spoznal seba, svoju ničomnosť, krišnosť a nedokonalosť, a Tvoju nekonečnosť, dobrotu a ľásku. Kaplá mi srdce daru Ducha Svätého, hlavne daru rozumu, múdrosti a veďy, aby so túžil po nebeských veciach a dosiahol po tomto živote večnú slávu. Amen.

Dňa 4. októbra 1988 vo veku 78 rokov zomrel v umbrickej pustovni Carlo C a r r e t t o, ktorý je má známy prostredníctvom mnohých kníh, ktoré vyšli v slovenskom preklade. Nie oľko myšlienok z jeho diel:

...dospel som k istote, že modlitbou sa zetratí čas, a že miesto prizeranejšej ferky posákať tým, ktorých milujeme, ako je práve modlitba...

...najväčším darom, čo mi dala Bahara, bola modlitba...

Chodil som, bečal, rozprával som, organizoval a petil s v presvedčení, že čosi závi si odo mňa, v skutočnosti však odo mňa nezévisí v_ bec nič.

DŮŠOK SMIRCHU NA ROZLŮČKU

PŮhlavnaj ulicj v New Yorku ide školský autobus, plný děti různých farieb. Zrazu nastane vo vnútri bitka o miesta medzi čiernymi a bielymi. Šofér sa nahnevá, zastane, vyzenie všetkých von a hovorí:

"Tak už dost, už sme si všetci rovni, biely či čierni. Predstavte si, že ste všetci modrí. A teraz už rýchlo nastúpte, biacimodrí dopredu, tmavomodrí dozadu!"

Pán Vynalievavý vojde do lékárnice kúpiť Sunar. Lekárnik však odpovedá.

- Nemôžete mi dokázať, že máte dieťa.

V predajni Česvproduktu, nedostal vŕáci sob, lebo nevedel dokázať, že má doma nejakého operenca. A tak na druhý deň ide do mesta a dieťaťom pod pazuchu a v druhej ruke drží kanárika. V lékárnici dostane Sunar a vojde do Česvproduktu.

- Dám vám, pravdaže vám dám - prikyvuje predavačka, - len sa nám minulí vrecúška, nemôžem vám ho mauppať do toho herného vrecka?

Kie, čas nie - ohradzuje supán Vynalievavý - tam mám totiž ešte jeden dôkaz. Ideo kúpiť toaletný papier.

ERCEBNÉ CENAMY:

- Prosíme milých čitateľov, aby v priebehu mesiaca decembra zaplatili predplátne na budúci rok. Za dvanásť výtlačkov je to 36 Kčs. Plátok budú dostávať len tí, ktorí zaplatili dopredu, lebo keď sa platilo dodatočne, mešká nato často zabudli. Preto by sme boli radi, keby ste nám peniaze do januára budúceho roku odevnali.

- Kolektív redakcie "Plátka" praje svojim čitateľom radostné a pešchnané prítie vianočných sviatkov, veľa pokoja, lásky a pokoja medzi svojimi blízkymi a teší sa na stretnutie pri čítaní nášho časopisu yj na budúci rok.

VEĽA ŠTASTIA V NOVOM ROKE 1969

VÁŠ PLÁTEK